

13 Μαρτίου, 1990

[Α. Ν. ΛΟΪΖΟΥ, Πρόεδρος]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΑΚΡΗΣ ΛΤΔ.

Αιτητές,

v.

1. ΑΡΧΗΣ ΛΙΜΕΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,
2. ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ
 - α) ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΩΝ
 - β) ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 479/86).

Αίτηση Ακυρώσεως — Προθεσμία — Αυτεπάγγελτη εξέταση της τήρησής της από το Δικαστήριο — Περιστάσεις παράβασής της στην κριθείσα περίπτωση.

- 5 *Διοικητική πράξη — Πράξη εντός του πεδίου του δημοσίου δικαίου — Πράξη ιδιωτικού δικαίου υπό κρίση στα πλαίσια ακυρωτικής διαδικασίας στην κριθείσα περίπτωση — Περιστάσεις.*

10 *Η αιτήτρια εταιρεία προσέφυγε κατά της μεταβολής του καθεσώτος του καταστήματος αδασιμολογήτων ειδών που η ίδια διατηρούσε.*

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας ως απαράδεκτη την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

- 15 1. *Απ' ό,τι φαίνεται από τα γεγονότα η απόφαση για τη μη ανανέωση της άδειας που είχαν οι αιτητές ή για τη διαφοροποίηση των όρων αυτής λήφθηκε από τους αιτητές ή κοινοποιήθηκε σ' αυτούς με την επιστολή της Αρχής, ημερομηνίας 10 Ιουνίου 1985. Εν πάση όμως περιπτώσει έστω και αν η επιστολή αυτή ήθελε εκληφθεί μόνο ως απόφαση για μη ανανέωση της άδειας,*
- 20 *η Αρχή με επιστολή της 6 Σεπτεμβρίου 1985, έκαμε προς τους αιτητές πρόταση να τους παραχωρήσει νέα άδεια για τη δημι-*

ουργία καταστήματος αδασμολογήτων ειδών στο Λιμάνι Λεμεσού με την οποία η πρόθεση της Αρχής να διαφοροποιήσει τους όρους είναι καθαρή. Συνεπώς, η παρούσα προσφυγή με την οποία προσβάλλεται η απόφαση της Αρχής να αλλοιώσει “τη νομική σχέση των αιτητών ως προς τη χρήση χώρου στο Λιμάνι Λεμεσού” είναι χωρίς αμφιβολία εκπρόθεσμη γιατί θα έπρεπε να είχε προσβληθεί η επιστολή της Αρχής ημερομηνίας 10 Ιουνίου 1985 ή το αργότερο η πιο πάνω πρόταση της Αρχής, ημερομηνίας 6 Σεπτεμβρίου 1985. Συνεπώς η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί για το λόγο αυτό. Το θέμα του εκπρόθεσμου της προσφυγής μπορεί να εξεταστεί από το Δικαστήριο, εάν δεν εγερθεί από τους διαδίκους, και με δική του πρωτοβουλία (ex proprio motu).

2. Όπως ορθά υποβλήθηκε από την Αρχή, στους αιτητές είχε παραχωρηθεί βάσει της συμφωνίας της 12 Ιουνίου 1984 άδεια προσωρινής χρήσης συγκεκριμένου χώρου στο λιμάνι Λεμεσού για τη δημιουργία καταστήματος αδασμολογήτων ειδών, οπότε θεωρείται ότι δεν πρόκειται περί συμβάσεως ενοικίασεως, ενόψει ιδίως του γεγονότος ότι δεν είχε παραχωρηθεί στους αιτητές αποκλειστική κατοχή του χώρου, αλλά η χρήση του από αυτούς, που ούτως ή άλλως ήταν καθορισμένη, υπόκειται κάτω από τον έλεγχο της Αρχής.

Από τους όρους της σχετικής συμφωνίας δεν συνάγεται το συμπέρασμα ότι επρόκειτο περί συμβάσεως ενοικίασεως αλλά είναι φανερό ότι οι αιτητές δεν είχαν αποκλειστική κατοχή του χώρου που τους παραχωρήθηκε αλλά αντίθετα η κατοχή του χώρου αυτού υπόκειται συνεχώς κάτω από το συνεχή και δραστικό έλεγχο της Αρχής. Ως προς το αν το θέμα εμπίπτει στη σφαίρα του Δημοσίου Δικαίου, αναφορά μπορεί να γίνει στην υπόθεση **Poyiadjis v. The Republic** (1975) 3 C.L.R. 378.

Ανεξάρτητα όμως προς τα πιο πάνω με την προϋπόθεση ότι το επίδικο θέμα της παρούσας προσφυγής εμπίπτει στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου, για να έχει το Ανώτατο Δικαστήριο τη δικαιοδοσία να το επιληφθεί κάτω από το Άρθρο 146 του Συντάγματος, το γεγονός αν οι αιτητές ήταν θέσμοι ενοικιαστές ή όχι δεν είναι σχετικό γιατί είναι εν πάση περιπτώσει θέμα ιδιωτικού δικαίου που εμπίπτει στη δικαιοδοσία άλλου δικαστηρίου.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Stavros Makris Ltd. v. Cyprus Ports Authority (1985) 1 C.L.R. 731,

Royadjis v. Republic (1975) 3 C.L.R. 378.

Προσφυγή.

5 Προσφυγή εναντίον της πράξης ή απόφασης των καθ' ων η αίτηση να αλλοιώσουν τη νομική σχέση των αιτητών ως προς τη χρήση χώρου στο λιμάνι Λεμεσού για κατάσταση αδασμολογήτων ειδών.

10 Α. Παπαφιλίππου, για τους Αιτητές.

Τ. Παπαδόπουλος, για τους Καθ' ων η αίτηση Αρ. 1.

15 Μ. Τσιάππα, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση Αρ. 2.

Cur. adv. vult.

Α. Ν. ΛΟΪΖΟΥ, Π.: Με την προσφυγή αυτή οι αιτητές ζητούν από το Δικαστήριο τα πιο κάτω:

20

“Α. Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η πράξη ή απόφαση των καθ' ων η αίτηση να αλλοιώσουν τη νομική σχέση των αιτητών ως προς την χρήση χώρου στο Λιμάνι Λεμεσού για κατάσταση αδασμολογήτων ειδών ως η επιστολή της καθ' ης η αίτηση αρ. 1 ημερομηνίας 27 Ιουνίου, 1986 και το τέλος της που λήφθηκε στις 17.7.1986 είναι άκυρη και χωρίς καμιά νομική ισχύ.”

25

30 Οι καθ' ων η αίτηση αρ. 1, που θα αναφέρεται πιο κάτω σαν η Αρχή, είναι Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου που καθιδρύθηκε με το Νόμο Περί Οργανισμού Λιμένων Κύπρου 1973 (Νόμος Αρ. 38 του 1973), που θα αναφέρεται πιο κάτω ως ο Νόμος, είναι ιδιοκτήτες, κατέχουν και διαχειρίζονται τους λιμένες, περιλαμβανομένου του λιμανιού Λεμεσού, και ασκούν εξουσία και αρμοδιότητα με βάση τον πιο πάνω Νόμο (οπώς τροποποιήθηκε) και τους βάσει τούτου εκδοθέντες Κανονισμούς.

35

40 Οι αιτητές με αίτησή τους ημερομηνίας 28 Νοεμβρίου 1983 (Τεκμήριο “Α”), προς την Αρχή, ζήτησαν όπως τους παραχωρηθεί κατάλληλος χώρος μέσα στη λιμενική περιοχή Λεμεσού για τη χρήση του ως κατάσταση αδασμολογήτων ειδών.

Η Αρχή με βάση την έγγραφη συμφωνία ημερομηνίας 12 Ιουνίου 1984 (Τεκμήριο “Β”), παραχώρησε στους αιτητές προσωρι-

νή άδεια για ένα χρόνο για τη χρήση χώρου έκτασης 33 τ.μ. μέσα στην αίθουσα επιβατών του λιμανιού Λεμεσού για τη δημιουργία καταστήματος αθασμολογήτων ειδών.

Η Αρχή πριν τη λήξη της αρχικής περιόδου του ενός έτους της ισχύος της πιο πάνω άδειας που παραχωρήθηκε στο αιτητές και σύμφωνα με τον όρο 1.2 της συμφωνίας αυτής, με επιστολή της προς τους αιτητές ημερομηνίας 10 Ιουνίου 1985, (Τεκμήριο "Γ"), τους πληροφόρησε ότι η άδεια που τους παραχωρήθηκε τερματίζεται αλλά ότι αυτοί μπορούσαν να συνεχίσουν τη χρήση του χώρου που τους παραχωρήθηκε μέχρι την 31 Οκτωβρίου, 1985, κάτω από τους όρους και το περιεχόμενο της πιο πάνω επιστολής της. Οι αιτητές απάντησαν στην επιστολή αυτή με την επιστολή τους ημερομηνίας 12 Ιουνίου 1985 (Τεκμήριο "Δ") ότι παρέπεμφαν την υπόθεση στους νομικούς τους συμβούλους, κατέβαλαν όμως το ποσό των £1.945, που τους ζητήθηκε από την Αρχή σαν δικαίωμα για την άδεια.

Η Αρχή με επιστολή της ημερομηνίας 20 Ιουνίου 1985 (Τεκμήριο "Ε"), πληροφόρησε τους αιτητές ότι εμμένει στο περιεχόμενο της επιστολής της με ημερομηνία 10 Ιουνίου 1985 για τον τερματισμό της άδειας που έχει παραχωρηθεί σ' αυτούς.

Στις 14 Αυγούστου 1985, οι αιτητές καταχώρησαν στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας την αγωγή με Αρ. 7493/85 εναντίον της Αρχής και με την οποία ζητούσαν μεταξύ άλλων δήλωση του Δικαστηρίου ότι είναι συμβατικοί ή/και θέσιμοι ενοικιαστές και ότι ο τερματισμός της πιο πάνω αναφερομένης συμφωνίας από μέρος της Αρχής είναι παράνομος και αποτελεί παράβαση των όρων αυτής. (Τεκμήριο "Ζ").

Οι αιτητές καταχώρησαν επίσης αίτηση στην πιο πάνω αγωγή με την οποία ζητούσαν προσωρινό απαγορευτικό διάταγμα εναντίον της Αρχής που να απαγορεύει σ' αυτήν την αλλοίωση της κατάστασης του χώρου που παραχωρήθηκε στους αιτητές με βάση την πιο πάνω αναφερόμενη συμφωνία, η οποία όμως αίτηση απορρίφθηκε με απόφαση του δικαστηρίου ημερομηνίας 22 Οκτωβρίου 1985. Εναντίον της πιο πάνω απόφασης του Δικαστηρίου οι αιτητές καταχώρησαν την υπ' Αρ. 7048 Έφεση η οποία όμως αποσύρθηκε. Πρόσθετα οι αιτητές ζήτησαν με Ex-parte αίτησή τους στην πιο πάνω Έφεση παρόμοιο απαγορευτικό διάταγμα από το Ανώτατο Δικαστήριο, την οποία όμως το Δικαστήριο απέρριψε.

Η σχετική απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου είναι δημοσιευμένη σαν *Stavros Makris Ltd. v. The Cyprus Ports Authority*

(1985) 1 C.L.R. 731.

5 Στο μεταξύ η Αρχή με νέα επιστολή της στο αιτητές με ημερο-
μηνία 6 Σεπτεμβρίου 1985 (Τεκμήριο "Στ"), πληροφόρησε τους αι-
τητές ότι αποφάσισε να τους παραχωρήσει νέα άδεια για τη δημι-
ουργία καταστήματος αδασμολογήτων ειδών στο λιμάνι Λεμεσού
για την περίοδο από 1.11.1985 μέχρι 31.10.1986, με δικαίωμα πα-
ραχώρησης της άδειας για την πιο πάνω περίοδο £15,000.-. Οι αι-
τητές με επιστολή τους ημερομηνίας 13 Σεπτεμβρίου 1985 (Τεκμή-
10 ριο "Η"), απέρριψαν ουσιαστικά την πιο πάνω πρόταση της Αρχής,
η οποία με τις επιστολές της ημερομηνίας 26 Σεπτεμβρίου 1985 και
22 Οκτωβρίου 1985 (Τεκμήρια "Θ" και "Ι.Α.", παρέτεινε μεταξύ άλ-
λων προθεσμία για απάντηση από μέρους των αιτητών. Οι αιτητές
με επιστολή τους ημερομηνίας 6 Δεκεμβρίου 1985, (Τεκμήριο "ΙΒ"),
15 κατέβαλαν στην Αρχή το ποσό του δικαιώματος για την άδεια για
την περίοδο από 1 Νοεμβρίου 1985 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1985.

20 Μετά τη λήξη της συμφωνίας αυτής και της άδειας που παρα-
χωρήθηκε στους αιτητές, αυτοί παρέμειναν στα υποστατικά της
Αρχής χρησιμοποιώντας ή/και κατέχοντας αυτά. Μεταξύ των αι-
τητών και της Αρχής διεξήχθησαν τότε διαπραγματεύσεις μέχρι και
του Ιουνίου 1986, κατά τις οποίες συζητείτο το ενδεχόμενο σύνα-
ψης νέας συμφωνίας χωρίς όμως να καταλήξουν σε οποιαδήποτε
25 συμφωνία. Στα πλαίσια των διαπραγματεύσεων αυτών και ειδικό-
τερα στις 21 Μαρτίου 1986, (Τεκμήριο "ΙΓ"), με επιστολή της στους
αιτητές η Αρχή υπέβαλε νέα πρόταση για ανανέωση της άδειας σύμ-
φωνα με τους όρους και το περιεχόμενο προσχεδίου συμφωνίας,
όπως επισυνάπτεται στην πιο πάνω επιστολή της Αρχής.

30 Επίσης στις 27 Ιουνίου 1986, υποβλήθηκε στους αιτητές από
μέρους της Αρχής στα πλαίσια των πιο πάνω διαπραγματεύσε-
ων νέα πρόταση με τους όρους κάτω από τους οποίους η Αρχή
θα ήταν διατεθειμένη να προβεί στην παραχώρηση νέας άδειας
35 στους αιτητές για τη λειτουργία καταστήματος αδασμολογήτων
ειδών στο λιμάνι Λεμεσού (Τεκμήριο "ΙΔ") ζητώντας μέχρι της
15 Ιουλίου 1986 να υπογραφεί η συμφωνία και να καταβληθεί το
ποσό των £11,250,- για το σχετικό δικαίωμα της άδειας για την
περίοδο 1 Ιανουαρίου 1986 μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1986. Οι αιτη-
40 τές με επιστολή τους ημερομηνίας 23 Ιουλίου 1986 (Τεκμήριο
"ΙΕ"), δεν αποδέχτηκαν την πιο πάνω πρόταση, εναντίον της
οποίας καταχώρησαν στις 30 Ιουλίου 1986 την παρούσα προ-
σφυγή. Τελικά στις 14 Αυγούστου 1986, (Τεκμήριο "ΙΘ"), η Αρχή
ματαίωσε την προσφορά της και ζήτησε την εκκένωση του υπο-
στατικού και εγκατάλειψη του λιμενικού χώρου.

Η Αρχή ήγειρε σχετική αγωγή εναντίον των αιτητών στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού για τη συνέχιση της παράνομης παραμονής των αιτητών στο λιμενικό χώρο.

Από μέρους της Αρχής υποβλήθηκε ότι οι αιτητές δεν προσβάλλουν οποιαδήποτε εκτελεστή διοικητική πράξη με την παρούσα προσφυγή γιατί πρόκειται απλά για πρόταση που υποβλήθηκε για την παραχώρηση άδειας και που απορρίφθηκε από τους αιτητές. Είναι η εισήγηση της Αρχής ότι η μόνη πράξη που μπορούσε να προσβληθεί ήταν η απόφασή της, ημερομηνίας 10 Ιουλίου 1985 να μην ανανεωθεί η σύμβαση, που όμως δεν προσβλήθηκε. 5 10

Απ' ότι φαίνεται από τα πιο πάνω γεγονότα η απόφαση για τη μη ανανέωση της άδειας που είχαν οι αιτητές ή για τη διαφοροποίηση των όρων αυτής λήφθηκε από τους αιτητές ή κοινοποιήθηκε σ' αυτούς με την επιστολή της Αρχής, ημερομηνίας 10 Ιουνίου 1985. Εν πάση όμως περιπτώσει έστω και αν η επιστολή αυτή ήθελε εκληφθεί μόνο ως απόφαση για μη ανανέωση της άδειας, η Αρχή με επιστολή της 6 Σεπτεμβρίου 1985, έκαμε προς τους αιτητές πρόταση να τους παραχωρήσει νέα άδεια για τη δημιουργία καταστήματος αδασμολογήτων ειδών στο Λιμάνι Λεμεσού με την οποία η πρόθεση της Αρχής να διαφοροποιήσει τους όρους είναι καθαρή. Συνεπώς, η παρούσα προσφυγή με την οποία προσβάλλεται η απόφαση της Αρχής να αλλοιώσει "τη νομική σχέση των αιτητών ως προς τη χρήση χώρου στο Λιμάνι Λεμεσού" είναι χωρίς αμφιβολία εκπρόθεσμη γιατί θα έπρεπε να είχε προσβληθεί η επιστολή της Αρχής ημερομηνίας 10 Ιουνίου 1985 ή το αργότερο η πιο πάνω πρόταση της Αρχής, ημερομηνίας 6 Σεπτεμβρίου 1985. Συνεπώς η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί για το λόγο αυτό. Το θέμα του εκπρόθεσμου της προσφυγής μπορεί να εξεταστεί από το Δικαστήριο, εάν δεν εγερθεί από τους διαδίκους, και με δική του πρωτοβουλία (ex proprio motu). 15 20 25 30

Ανεξάρτητα όμως με το πιο πάνω αποτέλεσμα η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί και επί της ουσίας για τους λόγους που αναφέρονται πιο κάτω. 35

Είναι ο ισχυρισμός των αιτητών ότι ήταν θέσμιοι ενοικιαστές κατά τον αμέσως προς της δημοσιεύσεως της Κ.Δ.Π. 2/86 χρόνο, βάσει της οποίας με διάταγμα του Υπουργικού Συμβουλίου εξαιρέθηκαν των προνοιών των περί Ενοικιοστασίου Νόμων του 1975 έως 1980 οι περιοχές των Αερολιμένων Λάρνακας και Πάφου και των Λιμένων Λεμεσού (Παλαιού και νέου), Λάρνακας, Πάφου και Βασιλικού. 40

5 Όπως ορθά υποβλήθηκε από την Αρχή, στους αιτητές είχε παραχωρηθεί βάσει της συμφωνίας της 12 Ιουνίου 1984 άδεια προσωρινής χρήσης συγκεκριμένου χώρου στο λιμάνι Λεμεσού για τη δημιουργία καταστήματος αδασμολογήτων ειδών, οπότεν θεωρώ ότι δεν πρόκειται περί συμβάσεως ενοικιάσεως, ενόψει ιδίως του γεγονότος ότι δεν είχε παραχωρηθεί στους αιτητές αποκλειστική κατοχή του χώρου, αλλά η χρήση του από αυτούς, που ούτως ή άλλως ήταν καθορισμένη, υπόκειτο κάτω από τον έλεγχο της Αρχής.

10 Από τους όρους της σχετικής συμφωνίας δεν συνάγεται το συμπέρασμα ότι επρόκειτο περί συμβάσεως ενοικιάσεως αλλά είναι φανερό ότι οι αιτητές δεν είχαν αποκλειστική κατοχή του χώρου που τους παραχωρήθηκε αλλά αντίθετα η κατοχή του χώρου αυτού υπόκειτο συνεχώς κάτω από το συνεχή και δραστικό έλεγχο της Αρχής. Ως προς το αν το θέμα εμπίπτει στη σφαίρα του Δημοσίου Δικαίου, αναφορά μπορεί να γίνει στην υπόθεση *Poyiadjis v. The Republic* (1975) 3 C.L.R. 378.

20 Ανεξάρτητα όμως προς τα πιο πάνω με την προϋπόθεση ότι το επίδικο θέμα της παρούσας προσφυγής εμπίπτει στη σφαίρα του δημοσίου δικαίου, για να έχει το Ανώτατο Δικαστήριο τη δικαιοδοσία να το επιληφθεί κάτω από το Άρθρο 146 του Συντάγματος, το γεγονός αν οι αιτητές ήταν θέσμιμοι ενοικιαστές ή όχι δεν είναι σχετικό γιατί είναι εν πάση περιπτώσει θέμα ιδιωτικού δικαίου που εμπίπτει στη δικαιοδοσία άλλου δικαστηρίου.

30 Είναι επίσης ο ισχυρισμός των αιτητών ότι η πιο πάνω Κ.Δ.Π. 2/86 που δημοσιεύτηκε στο Παράρτημα Τρίτο της Επίσημης Εφημερίδας της Δημοκρατίας, ημερομηνίας 10 Ιανουαρίου 1986, Αρ. 2103, εκδόθηκε από το Υπουργικό Συμβούλιο χωρίς την ύπαρξη νόμου γιατί οι σχετικοί Νόμοι είχαν καταργηθεί με το άρθρο 35 του περί Ενοικιοστασίου Νόμου 1983 (Αρ. 23 του 1983) που δημοσιεύτηκε στις 22 Απριλίου 1983.

35 Θεωρώ, όπως είναι καθαρό από τα πιο πάνω γεγονότα ότι εφόσον η λήξη ή/και ο τερματισμός της συμφωνίας της 12 Ιουνίου 1984, έγινε πριν από την έκδοση της Κ.Δ.Π. 2/86 στις 13 Δεκεμβρίου 1985, η προσβαλλόμενη "πράξη ή/και απόφαση" των καθ' ων η αίτηση δεν στηρίζεται ή/και δεν στηρίζεται αποκλειστικά και μόνο στην Κ.Δ.Π. 2/86. Κατά συνέπεια οι πιο πάνω ισχυρισμοί των αιτητών δεν ευσταθούν.

Είναι επίσης ο ισχυρισμός των αιτητών ότι η Αρχή ενήργησε κατά παράβαση του Άρθρου 25 του Συντάγματος εις το ότι τους

εμποδίζει από του να διεξάγουν το επάγγελμά τους, δηλαδή την επιχείριση εμπορίας αδασιμολογήτων ειδών. Επίσης με το να επιβάλει στους αιτητές προθεσμία εντός της οποίας να πρέπει να υπογραφεί η νέα συμφωνία με καινούργιους όρους, ότι ενήργησε αντίθετα προς το Άρθρο 26. Όσον αφορά το Άρθρο 28 είναι η εισήγηση των αιτητών ότι η Κ.Δ.Π. 2/86 αποτελεί παραβίαση της αρχής της ισότητας στο ότι για καταστήματα εκτός του λιμανιού εφαρμόζεται ο περί Ενοικιοστασίου Νόμος, ενώ για το κατάστημα που είναι μέσα στο λιμάνι δεν εφαρμόζεται ο νόμος αυτός.

Οι ισχυρισμοί αυτοί δεν ευσταθούν γιατί δεν υπάρχει οποιαδήποτε παράβαση των άρθρων αυτών του Συντάγματος. Η πρόταση της Αρχής περί πληρωμής αυξημένων δικαιωμάτων δεν αποτελεί εμπόδιο σε αυτούς από το να διεξάγουν το επάγγελμά τους σύμφωνα με το Άρθρο 25 του Συντάγματος, ούτε και η επιβολή της προαναφερθείσης προθεσμίας αποτελεί περιορισμό ή δέσμευση του δικαιώματός τους του συμβάλλεσθαι ελευθέρως σύμφωνα με το Άρθρο 26.

Επίσης ουδεμία παραβίαση της αρχής της ισότητας είχε αποδειχθεί γιατί εν πρώτοις όλα τα εντός των λιμένων καταστήματα υπόκεινται στους ίδιους όρους, όσον αφορά δε τυχόν άλλα καταστήματα εκτός του λιμανιού δεν υπάρχει η απαραίτητη ισότης μεταξύ των δύο περιπτώσεων. Στην προκειμένη περίπτωση είχε ζητηθεί και από αυτά να καταβάλλουν τα ίδια δικαιώματα που ζητήθηκαν και από τους αιτητές, οπότεν και αυτός ο λόγος απορρίπτεται.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς όμως οποιαδήποτε διαταγή ως προς τα έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.